

we hebben niets te winnen
we hebben niets te verliezen
er is alleen de mogelijkheid

het
pad
van
de **kat**²

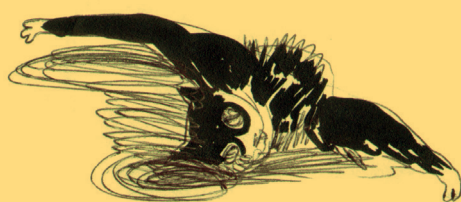
*poëtische
wandeling door
Schoon Lier*

In het pad van de kat
achtervolgt auteur **Tom
Marien** een eigenzinnige
viervoeter doorheen de
Lierse binnenstad.
Illustrator **Lies Van Gasse**
wandelt met hem mee en
legt onderweg in beelden
vast wat haar raakt.
Samen ontdekken ze
groene, haast verborgen
parels en ontmoeten ze
mensen die iets te vertellen
hebben.

Het pad van de kat verschijnt
in 5 episodes tussen juli en
september 2020. Check op
www.stadsmuseumlier.be of
via Facebook en Instagram.

het pad van de kat

episode 2 De volkstuintjes

Soms hoor je stappen. Voor of achter je. Dan blaas je en zet je een hoge rug op. Of je duikt weg in de holte van een boom. Je loopt je cirkel het liefst alleen, maar in de nacht ben je nooit alleen. Eerst waren ze bang van je. Je zag de angst in hun versmalde ogen. Je kon hun angst haast ruiken. Nadien keken ze je na. Nu kijken ze nog amper op. Ze leggen je niets in de weg. De weg die je telkens lopen moet.

De eerste keer dat je het wezen zag, dook je weg achter een lantaarnpaal. Je krulde je lijf en maakte je zo klein mogelijk. Je had al veel anderen gezien, maar deze was nog anders. Het likte zijn poten niet en bewoog opvallend traag. De passen die het nam, waren ongelijk. Het wandelde recht op met horten en stoten. Het stopte vaak. Het zag je niet toen het vlakbij naar het water keek. Even kon je de blik vangen. Je zag geen vreugde. Je zag geen angst. Je begreep niet meteen wat je zag, terwijl je beter had moeten weten. Je besloot het te volgen. Tot je verbazing volgde het dezelfde weg. Het liep langer alleen was. Je haren recht op zetten of je verstoppen hoefde niet.

Mijn tuin is mijn tweede thuis. Ik kom hier elke dag. Bij goed weer in de winter kom ik een boekje lezen op de bank. Een stadstuin onderhouden is veel werk. Wie niet wil werken, moet er niet aan beginnen.

tuinier Willy Van Gansen

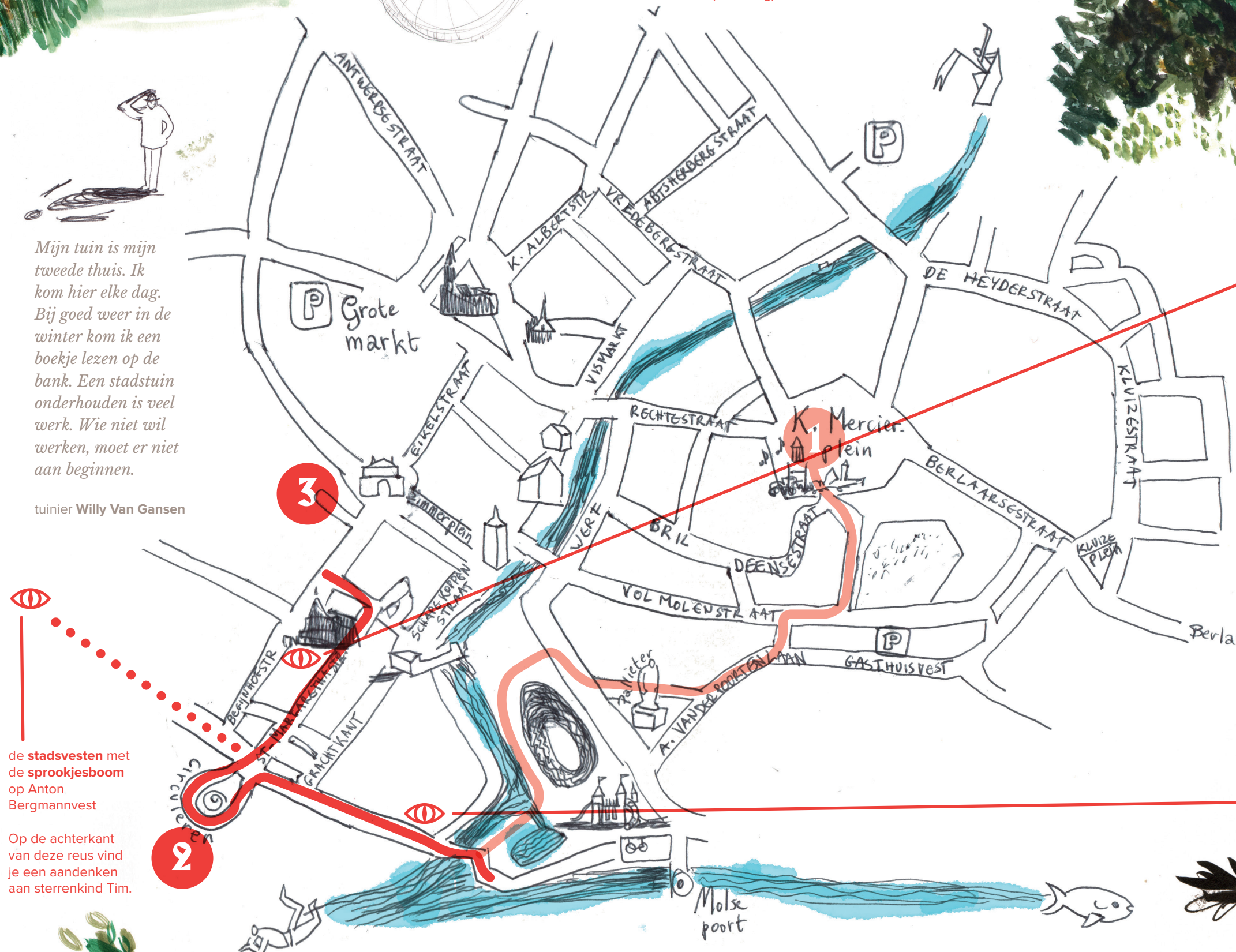
de stadsvesten met de sprookjesboom op Anton Bergmannvest

Op de achterkant van deze reus vind je een aandenken aan sterrenkind Tim.

de volkstuintjes

De stad verhuurt ruim 40 volkstuintjes. Deze tuintjes, gekend als Het Land van den Akker, vormen een mooi alternatief voor mensen die geen tuin hebben en toch graag tuinieren. De tuiniers hebben een huurovereenkomst met de stad.

Wie interesse heeft, kan online een aanvraag doen via www.lier.be. Geef bij het vergrootglas de zoekterm 'volkstuintjes' in en klik op 'Volkstuin huren (aanvraag)'.

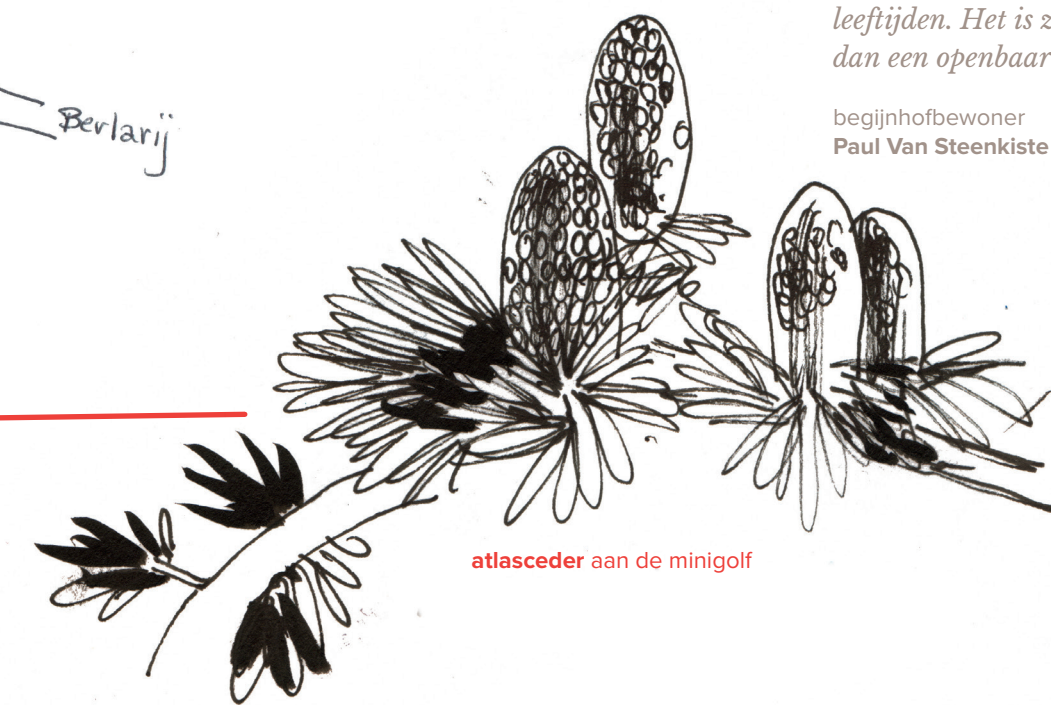
beeld van juffrouw Symforsa naast de begijnhofkerk pluscode Google Maps 4HH9+76 Lier

Links van de Sint-Margaretakerk, verscholen tussen een rij kweepeerboomjes, vind je een wervend beeldje van juffrouw Symforsa (door Roland Rens). Begijn Symforsa speelt de hoofdrol in een roman van Timmermans.

We zijn blij en trots om op het begijnhof te wonen. Het erfgoed wordt in stand gehouden en bewaakt. Voor ons bestaat deze plek ook uit een verzameling mensen van verschillende sociale klassen en leeftijden. Het is zoveel meer dan een openbaar museum.

begijnhofbewoner Paul Van Steenkiste

atlasceder aan de minigolf

"Deze tamme kastanjeboom is één van de oudste reuzen van de stadsvesten," vertelt stadsgids Hugo Broes. De vesten vormen een groene gordel rond de stad. De naam verwijst

naar de oorspronkelijke vestingmuur uit de 15de eeuw. Vanaf 1850 wordt de gordel geleidelijk heraangelegd en beplant. Vandaag herbergen ze waardevolle bomen zoals groene en rode beuken, eiken, platanen, lindes en Japanse pagodebomen.

stadsgids Hugo Broes

To bio or not to bio?

Dit is één van de vragen van vandaag. Als ik de keuze heb tussen een busset bio-wortelen of één die klassiek geteeld is, ga ik meestal voor de eerste. De portemonnee protesteert, terwijl de meerkosten mijn geweten sussen. De planeet en je kinderen zijn je dankbaar, zegt een stemmetje in mijn hoofd. Tot ik op een dag in de volkstuintjes sta. Ik raak er aan de praat met Willy, tuinder van het eerste uur. Vol trots toont hij

zijn huisje vol gereedschap. Zijn bank waarop hij boeken leest en zijn perceel vol bloem en groente. Als een volkerde marktkramer prijst hij zijn waren aan. Hij plukt enkele kerstomaten en legt ze in mijn hand. De rode vruchten stralen, net als de marktkramer. Even vraag ik me af hoeveel verschillende soorten herbiciden en pesticiden zich op de huid van zo'n blinkend rode parel hebben genesteld. Dan kijk ik nog eens naar Willy. Proeven, zeggen zijn ogen. Ik ga overstag en steek de minitomaat in mijn mond. Daar begint het algauw te knetteren. Van een pel die barst en zaadjes die alle kanten op knallen. Bijna onmiddellijk volgt de zoete smaak. Zoeter en voller dan ik gewoon ben.

'En?' vraagt Willy. 'Heerlijk,' antwoord ik eerlijk. 'En dat zonder te spuiten,' zegt hij trots. 'Willy is een bio-boer,' zeg ik haast opgelucht. 'Geweldig.' Maar de man schudt zijn hoofd. Hij aarzelt, terwijl hij daarnet geen seconde zweeg. 'Ik spuit niks,' zegt hij dan. 'Ik gebruik geen producten, maar in biologisch tuinieren geloof ik niet.' Ik blijf op het tomaatje kauwen, want ik voel een ongemakkelijke waarheid komen. 'Er valt van alles uit de lucht en dat valt op alle velden.' Willy kijkt omhoog. 'Ook op de velden van de bio-boer.' Hij schudt zijn hoofd. Met moeite slik ik zijn verklaring door.

Bio-Willy zijgt neer op de bank. 'Maar het is het ploeteren dat ik niet kan laten. Het wroeten in de grond. De geur van bloemen en vers geplukte prei.' Hij haalt diep adem en kijkt om zich heen. Naar de zee van kleuren en geuren. Willy is ook dichter, weet ik zeker. Een ware bio-dichter. En wat kiezen bio-dichters? Gaan ze voor de bio-busset of de andere partij?

